

סרן (במיל') רועי ביבר
מצור משה
נפל ב-18 בנובמבר 2023
בקרב בצפון רצועת עזה
מפקד צוות ביחידת יהל"ם
בן 28 בנופלו

בין החפצים של רועי בצבץ לו הבד האדום

העולם נחלק לשני סוגים של אוהדי הפועל, אלה שיכולים להגיד "מהיום שבו אני נולדתי, אבא ככה לי אמר...", ואלה שהסיפור שלהם הוא "בחרתי בך, הפועל". רועי ביבר השתייך לקטגוריה השנייה.

שום הסללה מבית, שום הכוונה הורית, אם כבר ההפך. הבית שרועי גדל בו ב"צור משה" לא רק שלא היה בית של אוהדי הפועל, את מרבית שעות הצפייה הקדישו לכדורסל אמריקאי.

כילד רועי אהב ספורט, בייחוד כדורסל, אבל החיבור לאדומים החל רק כשהיה נער בגיל התיכון. אם לדייק, יתכן שהקליק הראשוני נוצר קצת קודם, איפשהו בין הדאבל של קשטן לדאבל של גוטמן. אבל ההתאהבות הסופית התרחשה כשנסע יחד עם חברים מהמושב לאצטדיון רמת-גן לצפות בקבוצה בגמר הגביע.

זו בעצם הייתה הפעם הראשונה שרועי הגיע למשחק של הפועל. את השירים הוא לא הכיר, הניואנסים של יושבי יציעים עוד היו זרים לו, אבל זה כבר לא היה משנה. הפועל ניצחה, הגביע היה בידינו, ורועי נכנס לעניינים.

מאז כבר הכל היה היסטוריה.

מאוהד כורסה שהתחבר לקבוצה בעיקר דרך צפייה בטלוויזיה יחד עם חברים מהמושב, לאדום פעיל שטוחן אוטובוסים ושעות בכבישים בכל כיוון כדי להגיע ליציע. זה גם השלב שבו החיבה הבסיסית לכדורסל השתלבה עם החזרה של הפועל, במתכונת של קבוצת אוהדים, לליגה הבכירה. האתגר האמיתי של רועי בשנים האלה לא היה קשור לאכזבות או להפסדים אלא בעיקר לנסיעות. אבל גם המרחק מהבית והתלות באוטובוסים לא מנעו ממנו להגיע לדרייב-אין.

הוא לא היה בחור של עיגולי פינות או חצי עבודה. לא הרבה זמן אחרי שהתגייס ליחידת יהל"ם וסיים מסלול כבר הלך לקצונה"

הספיק לקפוץ פה ושם הביתה, לאפטרים קצרים אצל הורים. בלילה שבין ה-14 ל-15 בנובמבר ביקר אותם בפעם האחרונה. הוא שידר ביטחון ורוגע, להורים נתן להבין שהעסק בשליטה.

שלושה ימים אחר-כך, סמוך לפרוודור נצרים, נתקלו במחרטת נשק שהיה בה מצבור של אמל"ח. רועי היה אחראי על הפיצוץ המבוקר של המבנה. הכל נעשה על פי הספר. זה היה רועי. הפיצוץ בוצע רק אחרי שווידא שכל החיילים נמצאים מאחורי המגן, מחוץ לטווח הסכנה.

ואז הכל השתבש. לבנה אחת נהדפה רחוק מדי, חדרה אל המגן ופגעה בו היישר בגזע המוח. הקסדה שחבש לא הגנה עליו. המוות היה מיידי.

"אחד הקטעים הקשוחים" מספרת קרן ביבר, "היה הרגע שבו קיבלנו בחזרה את הציוד של רועי. זה קרה כמה ימים אחרי השבעה. יש כמובן קושי רגשי עצום לפתוח את הארגזים האלה עם כל הציוד האישי שליווה אותו שם בעזה לאורך המלחמה. בזהירות, בעדינות בבכי ובכאב עצום פתחנו את הארגזים. בין החפצים של רועי בצבץ לו הבד האדום... אלו היו כמובן אותם המכנסיים האדומים, המכנסיים של הפועל תל אביב, שהיו איתו שם בעזה בימים האחרונים של חייו..."

נדב פרי

בשלב הזה, הוא כבר אדום על מלא. אומנם לא בדיוק אולטראס, אומנם לא פנאט שהולך לכל משחק אימון – אבל מספיק אדום כדי לאכול סרטים אחרי ההפסד להרצליה בגמר הגביע ולחגוג את ההחתמה של אונאקו שתפר אותנו בגמר ההוא. מספיק אדום כדי לוודא שלא יהיה צהוב בארון או לחזור עם הראש באדמה אחרי הפסד בדרכי. מספיק אדום כדי לפתח אובססיות שכל אוהד מכיר: "לרועי היו מכנסיים של הפועל, עוד משנות נעוריו המוקדמים", משחזרת קרן, אמו. "היתה לו חליפת ספורט שלמה של הפועל. ובמיוחד הוא אהב את מכנסי הספורט הקצרים. איתם עשה ספורט או ישן בלילה. לא נפרד מהם. כשהייתי עושה לו סדר בארון, דאג שחלילה לא אגע במכנסי הספורט האדומים. הם ליוו אותו גם בצבא וגם אחרי השחרור".

אם שנות התיכון עמדו בסימן האהדה להפועל, השנים בצבא כבר היו בעיקר בצבע ירוק זית.

מכירים את הסיפורים על האוהדים שהיו ממצויים לעצמם סבתא פיקטיבית כדי שיוכלו לספר למפקד שהיא מתה וההלוויה נופלת בול על השעה של הדרכי? אז רועי היה ההפך. הוא אומנם נותר אוהד הפועל גם כחייל, אבל הצבא תפס את המקום המרכזי.

הוא לא היה בחור של עיגולי פינות או חצי עבודה. לא הרבה זמן אחרי שהתגייס ליחידת יהל"ם וסיים מסלול כבר הלך לקצונה. את הקורס סיים כחניך מצטיין. כקצין, כשהיה יוצא לשבתות מהצבא, נהג להגיע הביתה רק בשישי בערב, אחרי שסיים ביקורי בית אצל משפחות החיילים. בשבת בצהריים כבר היה מתארגן לחזרה. אחרי שהשתחרר גר תקופה בתל-אביב ובהמשך החל ללמוד בבר-שבע.

ואז הגיע הבוקר ההוא באוקטובר. 7 באוקטובר, שתיים בצהריים. רועי מגיע מבאר שבע לבית ההורים, כדי לאסוף את המדים. הוא לא חיכה לטלפון ולא לצו 8. ארוחה קצרה עם המשפחה והוא כבר בדרך לג'וליס כשהחל התמרון הקרקעי נכנס לרצועה עם הצוות שלו, הלחם של חיילי מילואים מיחידות חי"ר והנדסה. בין לבין